

Кириченко О.С.

кандидат економічних наук,
доцент кафедри управлінських технологій,
Університет економіки та права «КРОК»

Kyrychenko Oksana

University of Economics and Law «KROK»

ДОСВІД ПРОВІДНИХ КРАЇН СВІТУ В ІНВЕСТИЦІЙНОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

У статті вивчено досвід провідних країн світу в інвестиційному забезпеченні інноваційного розвитку економіки країни, її промисловості та досліджено особливості державної політики країн світу, що застосувалися в процесі державного регулювання інвестиційного забезпечення інноваційного розвитку. Ідентифіковано механізми впровадження інноваційної політики та інструменти державного регулювання, що застосовувалися провідними розвиненими країнами світу в різні періоди їхнього економічного розвитку, відповідно до окреслених цілей. Визначено особливості державної політики, спрямованої на впровадження інновацій та стимулювання динамічного, інноваційного, науково-технічного, промислового розвитку провідних країн світу, що забезпечило їм лідерство та сталий соціально-економічний розвиток.

Ключові слова: державна політика, інновації, інвестиції, інвестиційно-інноваційне забезпечення, промисловий розвиток.

Постановка проблеми. Досвід державної політики провідних країн світу в питаннях упровадження, стимулювання та активування інноваційної діяльності демонструє механізми та інструменти, що застосовувалися на різних етапах техніко-технологічного розвитку промисловості. Вивчення досвіду державної політики регулювання інвестиційно-інноваційного забезпечення розвитку промисловості провідних розвинених країн світу на різних етапах промислового технологічного розвитку дасть змогу виявити ключові механізми та інструменти державної політики цих країн, що забезпечують їх економічне, технологічне, соціальне зростання та лідерство у світовому економічному просторі.

Аналіз останніх досліджень та публікацій: Питанню дослідження досвіду провідних країн світу у здійсненні інвестиційного забезпечення інноваційного розвитку присвячено праці провідних світових та вітчизняних науковців: Г. Авігдор, Т. Акімової, А. Бабкіна, Н. Бошоти, В. Геєця, В. Касьяненко, Л. Овчаренко, С. Онишко, І. Петрової, В. Лігузової, З. Наджафова, І. Федоренко, О. Ядранської та інших. Проте проведений аналіз наукових праць, несформованість вітчизняної державної інвестиційної, інноваційної політики та водночас необхідність упровадження інвестиційного забезпечення інноваційного розвитку вітчизняних підприємств із урахування кращого світового досвіду актуалізує питання впровадження подальших наукових досліджень.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Вивчення досвіду державного регулювання інвестиційного забезпечення інноваційного розвитку

провідних розвинених країн світу на різних етапах промислового, технологічного становлення дасть змогу виявити особливості формування та застосування механізмів та інструментів державної політики, які необхідно дослідити та імплементувати у формуванні державної політики інвестиційного забезпечення інноваційного розвитку країн, що розвиваються, із метою забезпечення їхнього інноваційного зростання.

Метою роботи є дослідження досвіду провідних країн світу у інвестиційному забезпеченні інноваційного розвитку економіки країни, її промисловості та ознайомлення з особливостями механізмів та інструментів політики провідних країн світу, що застосувалися в процесі державного регулювання інвестиційного забезпечення інноваційного розвитку.

Виклад основного матеріалу дослідження. Зазначимо, що в різні періоди економічного розвитку країнами визначилися різні цілі та застосовувалися різні механізми, інструменти до впровадження інноваційної політики та її державного регулювання. Таким чином, особливості державної політики впровадження інновацій та забезпечення інноваційного, науково-технічного розвитку значною мірою залежали від етапів промислового розвитку, що в історичному контексті визначаються як технологічні уклади, устрої.

Так, у Німеччині з метою активування індустріального розвитку особливої актуальності набуло стимулювання проведення фундаментальних та прикладних досліджень та розвиток венчурних механізмів фінансування. При цьому значна увага приділялася створенню

відповідного інвестиційного клімату, що реалізувалося завдяки зниженню податкового навантаження та введенню специфічних податкових пільг для підприємств які працюють у інноваційній сфері.

У США в цей період була створена та розвинена система науково-дослідних організацій, започатковані та почали активно розвиватися інноваційні кластери та технологічні парки. Активовані законодавчі ініціативи із прийняттям у 1980 році Закону Бея-Доула, що визначив правове поле комерціалізації інновацій та стимулювання інноваційної активності, продажу ліцензій [1, с. 38]. Таким чином, було створено та розвинено широку мережу як осередків інноваційної активності створення самих інновацій, так і їх подальшого впровадження в промислове виробництво, в діяльність інноваційно-виробничих кластерів, створено інфраструктуру поширення, трансферу інновацій, що збільшила техніко-технологічний вплив США на інші країни та привела до їх подальшого глобального економічного зростання.

А у 1982 р. в США був прийнятий федеральний Закон «Про розвиток інноваційної діяльності в малому бізнесі», спрямований на стимулювання розвитку інновацій та залучення малих та середніх підприємств для здійснення НДДКР та виконання державних замовлень, активування техніко-технологічної активності молодого покоління та сприяння комерціалізації інновацій, створених у секторі МСП. Активно впроваджувалося дотаційне державне фінансування. Так, при Мічиганському університеті було відкрито Інститут промислових технологій, на створення якого із федерального і місцевого бюджетів було виділено 17 млн. дол. [1, с. 38]. Зазначене свідчить, що одним із напрямів державної політики було створення науково-технологічного базису, інфраструктури, необхідної для активного інноваційного розвитку. Завданням державного регулювання було залучення до процесу інноваційної діяльності малого та середнього підприємства, активної молоді, з метою розвитку науково-технічного, інтелектуального потенціалу формувалися відповідні законодавчі та інфраструктурні умови та здійснювалося цільове державне фінансування.

Організаційні структури інституційної підтримки інновацій у США представлені Національним науковим фондом, Федеральними відомствами, Національною дослідною радою, державною адміністрацією із технологій, Національним інститутом впровадження нових технологій, Управлінням технологічної політики, Національною мережею центрів впровадження нових технологій та іншими державними установами та інститутами а також регіональними та суспільними інститутами [2, с. 201]. Наведений перелік свідчить про системний підхід та значне інституційне забезпечення розбудови та реалізації державної підтримки інноваційної діяльності на всіх її рівнях.

Широкого впровадження в США набули механізми венчурного фінансування а також пільгове оподаткування, надання інвестиційних податкових кредитів, відрахування із суми оподаткованого доходу компаній витрат,

пов'язаних із інноваційною діяльністю, витрати на НДДКР, пільгові режими амортизації та інше [2, с. 204]. Таким чином, в США застосовувалися непрямі методи державного регулювання та стимулювання інноваційної діяльності поряд із прямим державним субсидюванням та асигнуванням із державного бюджету коштів спрямованих у розвиток науки та інновацій.

В Японії у 1983 році була прийнята Державна концепція розвитку технополісів, створено та розбудовано понад 100 технопарків як осередків взаємодії дослідницьких центрів, університетів та промисловості [3, с. 176]. Технопарки стали центрами, провідними осередками інноваційної активності, здійснення як фундаментальних так і прикладних досліджень, НДДКР, а державна підтримка подальшого впровадження забезпечили їх ефективну комерціалізацію, що стала можливою завдяки активному розвитку інструментів державно-приватного партнерства.

У 2013 році була сформована «Стратегія відродження Японії», в якій було визначено головні завдання уряду у створенні сприятливих умов для економічного розвитку країни, а у 2015 році була розроблена і затверджена Кабінетом Міністрів Японії Стратегія «Інвестиції в майбутнє. Революція продуктивності» [4, с. 46]. Так, відповідно до цих стратегій, інноваційний технологічний розвиток було окреслено як один із ключових напрямів державної політики, що визначає ефективність та продуктивність всіх інших сфер економічного та соціального життя країни. Відповідно до прийнятої стратегії, в Японії було лібералізовано порядок та умови залучення фінансових ресурсів у вигляді грантів та зовнішніх інвестицій для реалізації спільних із промисловістю та бізнесом інноваційних проектів, що проводилися університетами.

В Японії створені та діють фонди: «Фонд підтримки наукових досліджень» та «Фонд розвитку стратегічних творчих досліджень». Здійснюється фінансування пріоритетних програм та проектів інноваційного розвитку, таких як: Програми грантів на наукові дослідження, Програми створення стратегічних інновацій (SIP), Програми підтримки проривних досліджень і розробок (ImPAST). В результаті їхньої дії значна частка інновацій створюється за рахунок державного фінансування [3, с. 177]. Тому інструментами, які активно застосовувалися для фінансування наукової та інноваційної діяльності в Японії, стали: субсидювання державних університетів та цільових фондів підтримки наукових досліджень, фундаментальної освіти.

Для інституційного забезпечення інноваційного розвитку в цей період в Японії було створено Генеральну раду зі науки, технологій та інновацій, що формувалася як інститут взаємодії між інноваційним середовищем та урядом. Завданнями, які визначалися Генеральною радою, було створення тісного зв'язку між освітою, закладами із навчання професійних та науково-технічних кадрів та підвищення їхньої кваліфікації та промисловістю, бізнесом; активне залучення фінансових ресурсів як навчальних закладів, так і держави та бізнесу в сферу інновацій; впровадження програм

кар'єрного зростання та зайнятості науково-технічних кадрів; розвиток професійного менеджменту у сфері просування та комерціалізації інновацій та інші.

Європейський Союз для залучення інвестицій в інноваційну діяльність використовує такі інструменти, як пряме державне фінансування із наданням грантів, субсидій та кредитів на розробку та реалізацію інноваційних проектів, створення та розвиток інноваційної інфраструктури; а також інструменти податкового стимулювання, надання державних гарантій та підтримку високо ризикових проектів [5, с. 16]. При цьому у країнах ЄС вони мають суттєві відмінності. Так, у Великій Британії основна увага приділяється підтримці та фінансуванню інноваційної діяльності малого та середнього бізнесу, основними інструментами застосовуються пільгове оподаткування, субсидії, надання кредитних гарантій та інші.

У Німеччині, Швеції та Фінляндії здійснюється пряма державна підтримка інноваційних проектів у стратегічних для країни напрямках інновацій та секторах економіки [5, с. 17]. Характерною ознакою є цільовий характер підтримки та державного фінансування інноваційних проектів та програм, що спрямовуються на реалізацію стратегічних для країн напрямів, за розумного комплексного застосування методів та інструментів непрямої дії, що створюють відповідний необхідний для стимулювання інвестиційної активності інвестиційний клімат та стимулюють підприємства, корпорації до впровадження інноваційних проектів техніко-технологічної модернізації.

У технологічно розвинених країнах ЄС активно застосовується державна підтримка інноваційного підприємництва, що включає надання амортизаційних пільг, формування резервних фондів, податкові кредити. Так, у Великій Британії такими інструментами є звільнення від податку на суму проведених НДДКР та надання ризикового фінансування та кредитів чи грантів. У Німеччині, Італії та Іспанії впроваджено низькі податкові ставки основних податків і окрім цього впроваджено спеціальні механізми стимулювання фінансування та впровадження інноваційних проектів. У Франції, навпаки, застосовують досить високі ставки загального оподаткування, проте впроваджують окремі спеціальні податкові умови для стимулювання інноваційної діяльності [6, с. 18]. Таким чином, кожна країна, навіть у межах ЄС, має власні особливості державного регулювання, стимулювання інноваційної діяльності та її інвестиційного забезпечення в межах тих можливостей та ресурсів, якими вона володіє, та відповідно до її існуючого техніко-технологічного розвитку.

Розвинені країни ЄС у державному регулюванні інноваційно-інвестиційного забезпечення розвитку промисловості використовують також механізми активізації інвестиційної діяльності комерційних банків у вигляді дотацій до відсоткових ставок за кредитами, що надаються державою банкам, у разі їх інвестування у пріоритетні галузі та виробництва [7, с. 127]. Таким чином, здійснюється державне стимулювання активності

банківського сектору фінансової системи щодо участі у фінансуванні та реалізації інноваційних проектів, що дає можливість до залучення банків як цільових інституційних інвесторів довгострокового кредитування.

У країнах ЄС із більш низьким науково-технологічним рівнем розвитку, ніж Німеччина, Франція та Великобританія, Італія, Іспанія, державне регулювання інноваційної діяльності носить не адресний, а загальний характер, що дає можливість підтримувати інноваційну діяльність у всіх секторах економіки [8, с. 65]. Таким чином, засоби, що застосовуються, орієнтовані на всі сфери, та активно використовуються заходи фіскального стимулювання. Проте така інноваційна політика подрібнює і без того незначні фінансові ресурси, що виділяються із державних бюджетів на науку та інновації, що не дає можливості для розвитку і реалізації масштабних інноваційних проектів.

Для країн Європейського Союзу характерним є формування трирівневої інноваційної політики за регіональним, національним і наднаціональним рівнями. Пріоритетами на національному рівні є підтримка фундаментальних досліджень, водночас на регіональному рівні здійснюється впровадження та поширення інновацій. Активно впроваджуються інструменти кооперації у здійсненні та фінансуванні масштабних проектів [9, с. 17]. Завдяки цьому здійснюється розроблення та реалізація інновацій, що потребують значних інвестиційних ресурсів, і водночас відбувається зростання ефективності та технологічності виробництва в різних напрямках та країнах.

Для японської моделі інноваційного розвитку в переході до шостого технологічного устрою характерним є впровадження інструментів державно-приватного партнерства та інтенсифікація зусиль у розвитку міжнародної та регіональної кооперації в інноваційній сфері [10, с. 53]. Застосування інструментів державно-приватного партнерства засноване на активній співпраці та взаємодії держави та бізнесу в реалізації масштабних інноваційних проектів, де держава визначає стратегічні для країни напрями та сфери інноваційного технологічного розвитку та ініціює впровадження відповідних проектів, інвестуючи частку та звертаючись до бізнес-середовища, корпорацій, а бізнес інвестує, приймає активну участь у реалізації цих проектів, отримуючи відповідні особливі умови для розвитку, стимулювання інвестицій та реалізації цих проектів як на внутрішньому ринку, так і на міжнародній арені.

Окрім нормативно-правового забезпечення, прийняття концепції, стратегії нового технологічного розвитку та формування, оновлення необхідної законодавчої бази й інституційних механізмів основними механізмами та інструментами державного регулювання інвестиційного забезпечення інноваційного розвитку, на цьому етапі науковцями відзначається доцільність застосування комплексу організаційно-економічних заходів: розроблення та впровадження цільових програм [11, с. 86]; надання державних субсидій та цільових асигнувань; створення та впровадження центрів передових технологій; державне кредитування інноваційних проектів розбудови «розум-

них заводів» та впровадження смарт-технологій; податкове стимулювання та інші інструменти.

У Німеччині прийнята та діє «Стратегія Німеччини у сфері високих технологій», в якій визначено перспективні напрями державної підтримки інноваційної науково-технічної діяльності. Зазначена стратегія закріплює прагнення країни до лідерства в технологічній сфері та науково-дослідній діяльності та визначає перспективні напрями державної підтримки [12, с. 72]. Основним її концептом стало усвідомлення того, що зростання державного інвестування в науково-технічну сферу стимулює розвиток приватного інвестування, що пропорційно зростає. При цьому в Німеччині застосовувався економічний механізм, що поєднував як пряме державне фінансування інноваційних проектів та окремих досліджень на конкурсній основі, так і непрямі методи, такі як податкові механізми, кредитна та амортизаційна політика, стимулювання розвитку малого бізнесу в сфері НДДКР та ефективний захист авторських прав.

Розроблена та прийнята в ЄС Стратегія «Європа-2020» є новою та визначає одним із головних інструментів її реалізації розумну спеціалізацію як нову концепцію регіонального розвитку, засновану на поєднанні промислової та інноваційної політики із метою дієвого та цільового використання державних інвестицій та зосередження на підприємстві та розвитку спеціалізації регіонів [13, с. 193]. Зазначимо, що застосування розумної спеціалізації спрямоване на виявлення та розвиток унікальних галузей та видів діяльності, що визначають спеціалізацію того чи іншого регіону в межах єдиної економічної системи країни. Вона спрямована не лише на активування, стимулювання та цільове фінансування інноваційного розвитку за стратегічними напрямками але й на здійснення значних трансформаційних змін у структурі економічної системи країни та стимулювання розвитку її пріоритетних секторів.

Відповідно, як зазначають науковці [13, с. 194], найближчі 10-20 років новими тенденціями державної

підтримки та інвестиційного забезпечення інноваційної діяльності буде розвиток на основі розумної спеціалізації та створення технологічних платформ.

Висновки і пропозиції. Комплексне осмислення спільних характеристик та особливостей державного регулювання інноваційної діяльності в провідних технологічно розвинених країнах світу дозволили виділити та узагальнити основні стратегічні завдання, які стояли перед країнами – техніко-технологічними лідерами у інноваційно-інвестиційному забезпеченні їхнього промислового розвитку. Зазначимо, що такими завданнями стало: впровадження державної політики у науковій сфері, впровадження високих технологій; створення умов для інвестування в НДДКР та інноваційний розвиток промисловості; державна підтримка та сприяння розвитку малого та середнього бізнесу в сфері інноваційної діяльності; інноваційний та соціально-економічний розвиток регіонів на основі розумної спеціалізації; комплекс механізмів та інструментів їх реалізації за кожним із зазначених напрямів. Відповідно, ефективність, динаміка техніко-технологічного промислового розвитку залежить від стратегічної спрямованості, системності, виваженості та комплексності послідовності державної політики у сфері інноваційної діяльності, стану й рівня науки та освіти і формування механізмів партнерства та взаємодії держави та бізнесу.

Розгляд світового досвіду державної політики регулювання інвестиційного забезпечення інноваційного розвитку свідчить про те, що значна динаміка техніко-технологічних трансформацій та масштабні інноваційні зміни здійснювалися країнами завдяки впровадженню системної комплексної державної політики в інноваційній сфері із формуванням і прийняттям необхідного законодавства, появою та розбудовою відповідних інститутів та інфраструктури та формуванням економічної політики із розбудовою відповідних механізмів та застосуванням комплексу інструментів державного регулювання в інноваційній сфері.

Список літератури:

1. Лігузова В.О. Світовий досвід державної підтримки інновацій. *Науковий вісник Миколаївського національного університету ім. В. Сухомлинського*. 2017. №18. С. 36-41.
2. Касьяненко В. Зарубіжний досвід управління інноваційним потенціалом економіки та можливості його використання в Україні. *Маркетинг і менеджмент інновацій*. 2011. № 4. С. 200-204.
3. Петрова І.Л. Інноваційна діяльність: стимули і перешкоди. К.: Дорадо-Друк, 2010. 320 с.
4. Наджафов З. Деякі аспекти державної інноваційної політики у промислово розвинутих країнах. *Економіст*. 2016. № 6. С. 45-49.
5. Авігдор Г. Інноваційна політика: Європейський досвід та рекомендації для України. К.: Фенікс, 2015. 76 с.
6. Онишко С.В. Фінансове забезпечення інноваційного розвитку. Ірпінь: НАДПСУ, 2004. 434 с.
7. Федоренко І.Л. Інструменти державної інноваційної політики: світовий досвід. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2008. № 3 (82). С. 79-81.
8. Ядранська О.В. Зарубіжний досвід державного регулювання науки: основні форми та наповняти. *Збірник наукових праць ДонДУУ*. 2016. № 93. 63-69.
9. Бошота Н.В. Зарубіжний досвід державного регулювання інноваційної діяльності. *Молодий вчений*. 2016. № 9. С. 14-18.
10. Овчаренко Л.В. Роль державного регулювання у становленні інноваційного підприємництва в країнах із перехідною економікою. *Наукові записки*. 2013. № 21. С. 49-55.
11. Бабкин А.В. Цифровая экономика и Индустрия 4.0.: проблемы и перспективы. СПб.: Изд-во Политехнического университета, 2017. 685 с.

12. Акімова Т.В. Шляхи вирішення проблеми розвитку підприємництва в умовах недосконалого конкурентного середовища. *Економічний аналіз*. 2014. № 2. С. 70-79.

13. Геєць В.М. Інноваційна Україна 2020: національна доповідь. К.: НАН України, 2015. 336 с.

References:

1. Lihuzova V.O. (2017) Svitovyy dosvid derzhavnoi pidtrymky innovatsij [World experience of State support for innovation]. *Naukovyy visnyk Mykolaivs'koho natsional'noho universytetu im. V. Sukhomlyns'koho*. no. 18. pp. 36-41.
2. Kas'ianenko V. (2011) Zarubizhnyj dosvid upravlinnia innovatsijnym potentsialom ekonomiky ta mozhlyvosti joho vykorystannia v Ukraini [Foreign experience in the management of innovative potential of the economy and the possibility of its use in Ukraine]. *Marketynh i menezhment innovatsij*. No. 4. pp. 200-204.
3. Petrova I.L. (2010) Innovatsijna diial'nist': stymuly i pereshkody [Innovation: incentives and obstacles]. Kyiv: Dorado-Druk, 320 p. (in Ukrainian).
4. Nadzhafov Z. (2016) Deiaki aspekty derzhavnoi innovatsijnoi polityky u promyslovo rozvynutykh krainakh. *Ekonomist* [Some aspects of the State innovation policy in industrialized countries]. No. 6. pp. 45-49.
5. Avihdor H. (2015) Innovatsijna polityka: Yevropejs'kyj dosvid ta rekomendatsii dlia Ukrainy [Innovation policy: the European experience and recommendations for Ukraine]. Kyiv: Feniks. 76 p. (in Ukrainian).
6. Onyschko S. (2004) Finansove zabezpechennia innovatsijnoho rozvytku. [Financial ensuring of innovation development]. Irpin': NADPSU. 434 p. (in Ukrainian).
7. Fedorenko I.L. (2008) Instrumenty derzhavnoi innovatsijnoi polityky: svitovyy dosvid [The tools of the State innovation policy: a global experience]. *Formuvannia rynkovykh vidnosyn v Ukraini*. No. 3 (82). pp. 79-81.
8. Yadrans'ka O.V.(2016) Zarubizhnyj dosvid derzhavnoho rehuliuвання nauky: osnovni formy ta napoiamy [International experience of government regulation of Science: the main forms and drinks]. *Zbirnyk naukovykh prats'DonDUU*. No. 93. pp. 63-69.
9. Boshota N.V. (2016) Zarubizhnyj dosvid derzhavnoho rehuliuвання innovatsijnoi diial'nosti [International experience of State regulation of innovation activity]. *Molodyj vchenyj*. No. 9. pp. 14-18.
10. Ovcharenko L.V. (2013) Rol' derzhavnoho rehuliuвання u stanovlenni innovatsijnoho pidpriemnytstva v krainakh iz perekhidnoiu ekonomikoiu [The role of government regulation in the formation of innovative enterprises in countries with economies in transition]. *Naukovi zapysky*. No. 21. pp. 49-55.
11. Babkyn A.V. (2017) Tsyfrovaia ekonomyka u Yndustryia 4.0.: problemy u perspektyvy [Digital President s Industriâ 4.0: problems and perspective]. SPb.: Yzd-vo Polytekhnicheskoho unyversyteta. 685 p. (in Russian).
12. Akimova T.V. (2014) Shliakhy vyrishennia problemy rozvytku pidpriemnytstva v umovakh nedoskonaloho konkurentnoho seredovyscha [Ways of solving the problems of enterprise development in the conditions of imperfect competitive environment]. *Ekonomichnyj analiz*. No. 2. pp. 70-79.
13. Heiets' V.M. (2015) Innovatsijna Ukraina 2020: natsional'na dopovid'. [Innovative Ukraine 2020: national report]. Kyiv: NAN Ukrainy. 336 p. (in Ukrainian)

ОПЫТ ПЕРЕДОВЫХ СТРАН МИРА В ИНВЕСТИЦИОННОМ ОБЕСПЕЧЕНИИ ИННОВАЦИОННОГО РАЗВИТИЯ

В статье изучен опыт ведущих стран мира в инвестиционном обеспечении инновационного развития экономики страны, ее промышленности, реализации и особенностей механизмов и инструментов государственной политики стран мира, которые использовались в процессе государственного регулирования инвестиционного обеспечения инновационного развития. Идентифицированы механизмы, инструменты внедрения инновационной политики государственного регулирования, которые использовались ведущими развитыми странами в разные периоды экономического развития в соответствии с поставленными целями. Определены особенности государственной политики внедрения инноваций, обеспечения динамичного, инновационного, научно-технического развития, которые в значительной степени зависят от этапов промышленного развития и состояния социально-экономического развития стран.

Ключевые слова: государственная политика, инновации, инвестиции инвестиционно-инновационное обеспечение, промышленное развитие

THE EXPERIENCE OF LEADING COUNTRIES IN THE INVESTMENT ENSURING INNOVATION DEVELOPMENT

The article examined the experience of leading countries of the world in investment ensuring innovative development of the economy of the country, its industry and implementation and policy mechanisms and tools of the world that zasto-сувалисâ in the process of State regulation of investment ensuring innovative development. Identifying approaches, tools to implement innovation policy and government regulation that applied to the leading developed countries in different periods of economic development, in accordance with the defined goals. Determined specifics of policy innovation and

providing a dynamic, innovative, scientific and technological development that will largely depend on the stages of industrial development and the status of their socio-economic development. It is proved that a comprehensive understanding of shared characteristics and features of State regulation of innovation activity in leading a technologically developed countries allowed to highlight and summarise the main strategic task that stood before countries technical and technological leaders in innovation and investment to ensure their industrial development. Noted that the following tasks: the implementation of State policy in the scientific sphere, implementation of high technologies; creation of conditions for investment in R & D and innovative development of the industry; State support and promote the development of small and medium business in the sphere of innovation activity; innovation and the social economic development of the regions, on the basis of reasonable specialization; and complex mechanisms and instruments for their implementation in each of these areas. Accordingly, the effectiveness of the dynamics of technical and technological industrial development depends on the strategic focus, consistency, responsiveness and complexity of a sequence of State policy in the sphere of innovation activity, status and level of science and education and formation mechanisms of partnership and interaction between State and business. Determined that much of the dynamics of technical and technological transformation and large-scale innovative changes were carried out in countries through the implementation of a system of comprehensive State policy in innovation sphere of the formation and adoption of the required legislation, the emergence and strengthening of relevant institutions and infrastructure and the formation of economic policy of State regulation in the finance sector.

Keywords: *State policy, innovation, inveticii, investment and innovation, industrial development.*